

Pioniers in the House

Ronald Tukker

Inhoud

	bladzijde
Voorwoord	5
Ben Liebrand	7
Guan Elmzoon (King Bee / DJ Guan)	14
Orlando Voorn	24
Olav Basoski	31
Chocolate Puma	36
D-Shake	45
Dylan Hermelijn	51
Robin 'Jaydee' Albers	58
Pieter Hoovers	66
Dadara	70
Dimitri	77
Eric Nouhan	84
Isis	91
Jerome	100
Mark van Dale	105
Marcello	109
Steve Rachmad	117
Frank de Wulf	124
DJ Bountyhunter	128
Olivier Abbeloos	131
Nikkie van Lierop	138
ShowLinea Events	146
Miss Djax	150
Stefan Robbers	158
Remy Unger	164
Joey Beltram	172
Ruud van Rijen (Twenty 4 Seven)	176
Martin Boer (2 Brothers on the 4 th Floor)	184
AB Logic	194
Jean-Paul de Coster (2 Unlimited)	199
Phil Wilde (2 Unlimited)	205
Wessel van Diepen	210
Top 25 Pioniersplaten	220
Lezerslijstjes	221
Wall of Fame	222
Social Media	223

Voorwoord

Na het maken van het boek Rotterdam in the House, zocht ik een nieuwe uitdaging. Uiteraard het liefst iets te maken hebbend met muziek, want dat is naast sport mijn grote passie. Na een hele zomer te hebben nagedacht over die nieuwe uitdaging, vond ik die in een rondreis langs een dertigtal (het zijn er iets meer geworden) housepioniers uit Nederland en Vlaanderen. De redenen hiervoor zijn in mijn ogen logisch. Er zijn prachtige documentaires verschenen over de Belgische housescene, maar een Belgisch houseboek is nog nooit gemaakt. En wat betreft de Nederlandse pioniers: velen zijn al in diverse boeken aan het woord geweest, maar zelden zo uitgebreid als in dit boek. Daar komt nog bij, dat diverse producers waanzinnig sterke platen hebben gemaakt, maar zelden of nooit aan het woord zijn geweest in boekvorm. Die mensen wou ik graag eens uitgebreid hun verhaal laten vertellen.

Met name heb ik me daarbij gericht op de producers achter de platen. Er zijn namelijk al veel boeken verschenen over de dj's en de feesten, maar zelden over de producers en de platen. Pioniers in the House gaat wel over de producers achter de grote househits en de underground houseclassics.

Uiteraard is dit boek niet compleet, geen enkel boek is compleet. Dat is juist het leuke: er zijn altijd onvertelde verhalen over de housemuziek. Die verhalen zullen door anderen worden verteld in nieuwe boeken, of misschien ooit aan bod komen in 'Pioniers in the House deel 2'. Tot dan, veel plezier met dit boek. Met de verhalen en unieke foto's van de mensen, die erbij waren toen de house in Nederland en België zijn oerknal beleefde.

Ronald Tukker (auteur Pioniers in the House)

Ben Liebrand

Ben Liebrand is de inspirator van vele dj's en producers. Een heel groot deel van de artiesten in dit boek zat als tiener vol spanning klaar achter de tapedecks, om de mixen van Ben Liebrand op cassette op te nemen en vervolgens zelf aan de slag te gaan met het mixen van platen. Ben Liebrand kan omschreven worden als de man, bij wie de huidige Nederlandse dj-cultuur startte. Pioniers in the House belde met Ben Liebrand in Canada en sprak uitgebreid met de sympathieke geluidskunstenaar.

Armin van Buuren (links) en Ben Liebrand (foto: Krijn van Noordwijk)

Liefde voor techniek en muziek

Al op jonge leeftijd werd Ben Liebrand gegrepen door muziek en techniek. Ben vertelt: "Met muziek ben ik al bezig vanaf mijn twaalfde. Het is ontstaan door een combinatie van liefde voor muziek en techniek. Fifty-fifty. Ik was net zo gek op de apparatuur als op de muziek zelf. Het heeft me naar technische kant van de muziek gelokt en dan met name in de richting van Kraftwerk. Vanaf mijn vijftiende had ik bandrecorders op

mijn slaapkamer staan. En op mijn achttiende, in 1978, ben ik gaan draaien in een discotheek. Midden in de hoogtijdagen van de disco, wat de voorloper van de housemuziek is.”

Pionieren

Zijn radiodebuut maakte Ben in 1983 op Radio Veronica, waar hij In The Mix ten gehore bracht. Dit was het eerste non-stop danceprogramma op nationale radio, waar muziek zonder voice-over naadloos aan elkaar werd gemixt. Later kwam daar de “Minimix” bij, waar de focus meer op één stijl of artiest lag. “In 1979 maakte ik mijn eerste mixen en in 1980 kwam ik te draaien in een discotheek in Nijmegen, waarbij het mixen al heel centraal stond. Het woord mash-up bestond nog niet, maar die maakte ik daar wel en draaide ik voor het publiek in de discotheek. Dat was iets nieuws en dat werd opgemerkt door mensen uit de muziekwereld. Zo ben ik de professionele kant van de muziekwereld ingerold.” Ben had destijds geen voorbeeld om te volgen en pionierde erop los. “Er was toen geen internet en er waren toen geen mensen om te volgen. Je had wel het Disconet label, waar remixen op uit kwamen en je had de mixen die ik zelf maakte, maar dat was niet omdat ik dat al bij iemand anders ooit had gezien. Als ik nu terugkijk op die periode begin jaren '80, dan ben ik echt aan het pionieren geweest, gewoon omdat ik het gaaf vond om ermee bezig te zijn. Er was geen feedback van internet of fanclubs en dergelijke. Ik was gewoon bezig met dingen, die ik leuk vond en dat was toevallig muziek en het maken van mixen. Van daaruit ontwikkelde ik me verder. Het was een drukke periode en ik had geen tijd om stil te staan bij wat het zou gaan betekenen, of wat voor invloed dat op anderen had. Dat kwam pas veel later.”

Grandmix

Landelijke bekendheid kreeg Ben met zijn befaamde Grandmixen. Vanaf 1983 kwam hij elk jaar met de Grandmix, waarbij in een uur tijd tientallen essentiële danceplaten uit dat jaar voorbij kwamen. Hierbij werden de platen door Ben naadloos aan elkaar gemixt. Ben vertelt over hoe hij op het plan kwam voor zijn eerste Grandmix in 1983. “In de jaren '80 kwamen Rob en Bernard van The Limit regelmatig over de vloer in de discotheek waar ik draaide. Rob en Bernard hielden zich bezig met muziekproducties en voor hen heb ik mijn eerste 12 inch gemaakt. Die

jongens speelden op zondag golf met Lex Harding van Veronica. Toen Veronica in de gaten kreeg dat er iets nieuws aan de hand was met het mixen van platen, is via hun het bericht bij mij gekomen of ik misschien eens een mixprogramma bij Veronica wou gaan doen. Dat heb ik gedaan en in november 1983 dacht ik dat het wel gaaf zijn als ik een mix zou maken met de beste tracks van het jaar. Zo is de Grandmix ontstaan.”

Techniek Grandmix 1983

“Ik was in 1983 al een enorme technische nerd. Dus voor de Grandmix van 1983 begon ik met het aanschaffen van twee nieuwe naalden voor mijn Stanton 861EEE elementen, dat waren hifi elementen voor draaitafels. Verder heb ik jarenlang alle twelvetal inches, die ik gebruikte in de Grandmixen dubbel aangeschaft, zodat ik van alle platen een versie had, waar nog geen tikken en kraken in zaten. Die platen gingen op twee SL1200 platenspelers. Verder had ik een viersporen recorder van TEAC, waar ik de lussen, de bandloops op maakte, oftewel de ritmes waarop ik andere nummers mee liet lopen. Het eindresultaat knipte ik op een Revox B77, waar toen al vlinderkoppen op zaten. Mijn excuses dat het nu toch een beetje technisch wordt, maar het feit dat ik een nerd ben en het feit dat techniek zo een belangrijk onderdeel speelt, zal ook inhouden dat ook niet alle luisteraars dat snapt. Maar ik was toen al bezig, om zelfs met de hifi apparatuur die ik had, het kwaliteitsniveau van de Grandmix zo hoog mogelijk op te schroeven. Daar was ik toen al mee bezig en dat zijn dingen, waar sommigen nu nog steeds niet mee bezig zijn. Ik denk wel dat het continu gaan voor hoge kwaliteit, mij wel een grote voorsprong heeft bezorgd ten opzichte van mensen die wel bezig waren met mixen, maar het niet voor elkaar kregen om zelf een fatsoenlijke cassette op te nemen.”

Alleen in de studio

In 1992 stopte Ben met zijn jaarlijkse Grandmix. Hij gaat uitgebreid in op de reden: “Met de Grandmix had ik het fenomeen jaarmix op de kaart gezet. Ik was 31 dagen lang, 12 uur per dag bezig met die mix en het uitzendmoment van mijn Grandmix werd door platenmaatschappijen misbruikt om hun eigen jaarmixen onder de aandacht van het grote publiek te brengen, terwijl mijn Grandmix vanwege ingewikkelde BUMA-

regels niet op cd kon worden uitgebracht. Je moet je voorstellen, ik ben een maand bezig met het maken van die mix. Ik rij naar de studio in Hilversum. Daar zit ik dan samen met een technicus van het NOB, die daar alleen maar is omdat die toevallig die avond dienst heeft. Verder zit er helemaal niemand. Na een uur is het voorbij en dan volgen er geen likes op Facebook, geen feedback op je e-mail en geen comments, want dat bestond allemaal nog niet. Het enige wat het voor mij betekende, was dat ik een maand lang in een mix moest steken, die dan een uur later dan voorbij was. In diezelfde maand moest ik remix-opdrachten van grote bands als Simply Red afslaan, omdat ik met de Grandmix bezig was. Ik heb ook meegemaakt dat mensen uit de platenindustrie, met name in Rotterdam, gigantische aantallen bootlegs verkochten van mijn Grandmixen. Die figuren verzonnen daar hele mooie verhalen omheen en gingen er prat op dat ze mij kenden. Maar als ik dan vroeg waar die bootlegs precies vandaan kwamen, dan deed niemand zijn mond open. Ik had er zo de buik van vol, dat ik het plezier verloor in het maken van de Grandmix. Het was zoveel werk en het had zoveel negatieve bijgevolgen, dat ik het wel best vond na 1992.” Vanaf 1999 kwam de Grandmix weer terug, maar nu in een 3 uur durend format. De mix komt sindsdien ook uit op cd. Ben vertelt over de reden van het aanpassen van het format van de Grandmix: “Er is een oude regel van de BUMA, die erop neer komt, dat als er meer dan 48 verschillende muziekfragmenten op een cd staan, het dermate veel kost om de mix op cd uit te brengen, dat het niet rendabel is om die mix uit te brengen. Daarom ging ik vanaf de Grandmix 1999 naar een format van 3 cd's met in totaal zo'n 100 tracks. Het heeft dus eigenlijk een technisch-administratieve reden gehad om er een 3-uursmix van te maken.”

Peter Slaghuis

Ben Liebrand en Peter Slaghuis werden vaak in één adem genoemd, als het ging om meesterlijke mixen van Nederlandse bodem. Ben en Peter Slaghuis kenden elkaar al enige tijd, maar Ben leerde Peter pas goed kennen, toen Peter naar de omgeving van Nijmegen verhuisde, niet ver van de woonplaats van Ben. Hij vertelt hierover: “Toen Peter bij me in de buurt kwam wonen, ben ik ook verschillende keren bij hem thuis geweest. Ik vond het heel droevig, dat Peter is omgekomen, zo kort nadat ik hem pas goed had leren kennen. Peter hield zich niet zo bezig

met details van samplers en dergelijke. Hij wou gewoon datgene voor elkaar krijgen, wat hij voor ogen had en het interesseerde hem daarbij niet of hij wel alles uit de apparatuur haalde. Bij mij heeft de nerdkant en de audioliefhebber een grote rol gespeeld en bij Peter ging het meer om de beleving en om de muziek. Veel mensen zouden Peter en mij allebei in een ander hokje willen plaatsen, maar we gingen altijd prima met elkaar om en ik heb het dan ook als een gemis ervaren, dat hij al op zo een jonge leeftijd om het leven kwam.”

Remixen

Als remixer bouwde Ben Liebrand een indrukwekkend cv op. Hij remixte grote acts als Salt N Pepa en Phil Collins. Tevens was hij verantwoordelijk voor de hitversie van Holiday Rap van MC Miker G & DJ Sven. Ben vertelt over een aantal remixen, die hem faam brachten als remixer. “De remix van Phil Collins – In The Air Tonight heeft een heel speciaal plekje in mijn hart. Die remix draaide ik in 1988 op de DMC mixkampioenschappen in Londen. Je kunt het je nu niet meer voorstellen, maar ik speelde daar voor 2500 dj's in een tijd waar niemand een smartphone had en toch wist platenmaatschappij Virgin Records mij de volgende dag om half twaalf in de middag te traceren in een hotel in Londen. Virgin werd namelijk gek gebeld door de dj's, die mijn mix hadden gehoord en vroegen wanneer die op plaat uit kwam.” Over de Holiday Rap vertelt Ben: “De demo-versie was al gemaakt en daarin zat Madonna verwerkt. Die opname mocht natuurlijk niet gebruikt worden, dus leek het me gaaf om de originele Jellybean productie van Madonna's plaat Holiday na te maken. Dat was voor mij een grotere uitdaging dan de rest van het nummer. Toen alles af was zei Rob van Schaik van The Limit tegen me: “Het klinkt te lullig om geen hit te worden.” Dus die productie maakte ik om een andere reden, maar werd een gigantische hit. Er zijn overigens ook andere producties, die ik heb gemaakt en die een hoog productieniveau hadden, maar die nauwelijks aansloegen bij het grote publiek. Daar was geen pijn op te trekken. Het moest denk ik simpelweg niet teveel op “echte” muziek gaan lijken want dan werkte het niet meer”

Armin van Buuren

De band tussen Armin van Buuren en Ben Liebrand is een innige en eentje, die al veel historie heeft. Ben vertelt over zijn speciale band met Armin: “In de tijd voordat het internet kwam, heb ik een fanclub gehad. De oprichter van die fanclub kwam eens bij me langs in mijn studio in Weurt. Hij had een jongen bij zich, die mij graag eens wou ontmoeten. Die jongen had een nieuwe eigen productie bij zich. Zijn track heette Blue Fear en die had hij volledig met één sampler gemaakt. Het klonk echt fantastisch. Die gozer wist zoveel uit één enkele sampler te halen, dat was geweldig. Het was de uitzondering op de regel. Iemand die zo bezig was met muziek en techniek. Ik was zo onder de indruk van zijn talent, dat ik mijn studio aan hem ter beschikking stelde. Ik gebruikte die studio zelf niet zo vaak en vertelde hem, dat hij de studioruimte mocht gebruiken om er meer ervaring met muziek op te doen. Die jongen was Armin van Buuren. Het klikte zo goed tussen ons, dat de vriendschap nu nog staat. Zo heb ik Armin onder meer verteld over de andere technieken die hij kon gebruiken en heeft hij in mijn studio zijn gang kunnen gaan en zelf veel uitgevogeld. Ook heb ik hem verteld over dingen, waarvoor hij uit moest kijken in de muziekindustrie en ook juist over dingen waar hij zich niets van aan moest trekken. En nu staat Armin waar hij staat. Aan de top.”

Grand 12-inches

Vlak na de millenniumwisseling startte Ben met een project, dat inmiddels immense vormen heeft aangenomen: Grand 12-inches, waarmee hij 12 inch-versies van essentiële danceplaten in masterkwaliteit verzamelt en archiveert. Ben vertelt: “Grand 12-inches is een project, dat uit noodzaak is ontstaan. Ik was destijds in 2000 bezig met een Grandmix disco edition voor platenmaatschappij Sony. Ik kwam tijdens het maken van die mix tot de schrikbarende ontdekking, dat veel platenmaatschappijen hun audioarchieven aan het dumpen waren. De cd was er en ze hadden het idee dat ze de masters niet meer nodig hadden. Dus die masters kwamen allemaal op de vuilnisbelt terecht. Na het verkopen van de laatste cd's, waren niet alleen de cd's weg, maar dus ook de masters. Ik ben toen begonnen met het verzamelen, archiveren en dus ook behouden van alle 12 inch versies, die voor mij belangrijk zijn geweest. Muziek van artiesten als Giorgio Moroder,

Donna Summer – I Feel Love en Telex met Moscow Discow. Met Grand 12-inches startte ik met het behouden van de 12 inches, die ik belangrijk vond, in masterkwaliteit.”

Iconic Groove

In 2015 bracht Ben Liebrand een artiestenalbum uit, getiteld Iconic Groove. Waarom bracht hij in deze lastige tijd qua muziekverkopen een artiestenalbum uit? Wat was zijn drijfveer? Ben antwoordt: “Dat is een vraag die ik mezelf ook hebt gesteld, want een jaar iemands geluidsstudio schoonmaken levert meer op dan een album maken. Armin van Buuren heeft een groot aandeel gehad in de aanloop naar mijn album. In oktober 2013 zorgde hij ervoor, dat ik op het laatste moment toegang kreeg tot het Amsterdam Dance Event (ADE). Dat was zo een fantastische, inspirerende week. Veel mensen daar kenden mij wel van naam, maar niet van gezicht. Iedereen kende Armin, dus hij heeft me in die week aan heel veel mensen voorgesteld. Daaruit kwamen zoveel positieve reacties, dat ik dacht: “Ik ga weer een artist album maken!” Het maakte me niet uit of ik er geld mee zou gaan verdienen, maar ik wou met Iconic Groove het gevoel op plaat proberen te vangen, dat mij destijds heeft geïnspireerd om zelf de muziek in te gaan. Ik ben op zoek gegaan naar dat gevoel in de composities, die mij terugbrengen naar de vroege tracks van Change, James 'D-Train' Williams, nummers als A Lover's Holiday, maar ook invloeden van Cerrone en Giorgio Moroder moesten er sterk in naar voren komen. Dus ik ben aan de gang gegaan, met datgene wat ik gaaf vond en heb het album afgemaakt, zoals ik het gaaf vond. Dat album is Iconic Groove geworden. Het moet je niet alleen aan de oude discotijd doen terugdenken, maar helemaal weer in die *state of mind* terugbrengen. Alles wat daarbij kwam kijken moet weer naar boven komen bij het beluisteren van Iconic Groove.”

Guan Elmzoon (King Bee / DJ Guan)

Guan Elmzoon in Hofje van Wijs aan de Zeedijk in Amsterdam (foto: Corali Photography)

Rimini

Als 13-jarig jochie was Guan in Rimini (Italië) en liep daar een discotheek binnen. Daar gebeurde iets opmerkelijks. Guan vertelt: “Ik deed daar wat modellenwerk en vierde tegelijk een beetje vakantie. Al heel snel kwam ik erachter dat het modellenwerk niets voor me was. Ik was al op jonge leeftijd begonnen met het aan elkaar mixen van platen. Mijn broer had draaitafels. Twee verschillende draaitafels, maar wel met pitches. Zodoende heb ik kunnen oefenen. Ik had al vaak thuis gedraaid en in wat buurthuizen, voordat ik in Italië in die discotheek terecht kwam. Ik was daar in Rimini samen met een vriend van me. We kwamen daar binnen in een grote club met een podium van vijftien meter breed. Er stond zelfs een soort waterval op. Ik hoorde de dj daar draaien en zijn overgangen klonken niet zo geweldig. Ik ben op zoek gegaan naar de bedrijfsleider, heb even met hem gepraat en gezegd dat ik kon draaien.

Tot slot vroeg ik hem of ik misschien een paar plaatjes mocht draaien en dat mocht. Dus zo draaide ik op mijn dertiende al in een Italiaanse discotheek. Diezelfde zomer reisde ik door naar Milaan en heb daar dj Tony Carrasco ontmoet. Hij bleek de beste vriend van John 'Jellybean' Benitez te zijn. Benitez is één van mijn grote voorbeelden uit de Studio 54-periode. Het feit dat platen daar achter elkaar doorliepen was al een soort van mirakel en je hoorde ook nog vaak langere versies van platen. Het was het begin van de opkomst van de twelvetjes. Benitez was heel creatief bezig met muziek. Zijn stijl sprak me heel erg aan. Het inspireerde me. Toen ik eenmaal terug was in Nederland, heb ik besloten door te gaan in de muziek.”

Mixshow

“Al vanaf dat ik me kan herinneren, ben ik altijd al een muzikfanaat geweest. Ik luisterde op de radio naar de Soulshow van Ferry Maat, maar ook naar Wolfman Jack. Ik had namelijk honger naar nieuwe muziek uit Amerika en die kon je destijds alleen maar beluisteren via een Duits militair radiostation. Daar hoorde ik Wolfman Jack. De chaos en energie in zijn radioshow sprak me heel erg aan. Ik ben zelf begonnen bij piratenzender Radio Disco Action, daar had ik begin jaren '80 een mixshow en noemde ik mezelf 'Whiz Kid'. Die piratenzender was gevestigd ergens op een zolder in Amsterdam west, vlakbij het Surinameplein. Mijn mixshow deed ik daar met twee draaitafels, maar er stond er maar één met pitch, dus sommige platen die qua tempo ver uit elkaar lagen moest je met de vinger versnellen of afremmen. Radio Disco Action is mijn leerschool geweest. Platen werden nog niet met drumcomputers gemaakt en twelvetjes werden ook geknipt om ze te verlengen. Alleen dat knippen gebeurde niet spatzuiver, dus ik luisterde een paar keer door een plaat heen, om te horen waar het nummer verliep en dat calculeerde ik dan weer in bij het inmixen van de plaat. Het was allemaal puur maatwerk, gebaseerd op een goed gehoor en gevoel.”

All Star Fresh

“En toen kwam er een plaat uit van Globe and the Whiz Kid. Dezelfde naam als ik voor mijn radioshow gebruikte. Ik heb toen mijn naam veranderd in All Star Fresh. All Star, omdat ik allerlei stijlen muziek draai

(alle sterren) en fresh, omdat ik altijd vernieuwend probeer te zijn en het universum altijd in beweging is. Zo is de naam ontstaan. Na mijn periode bij Radio Disco Action ben ik overgestapt naar Radio Satellite. Dat was een radiozender, die met Decibel concurreerde. Destijds had ik op Satellite één van de best beluisterde radioprogramma's in Amsterdam en omstreken. Op de zaterdagmiddag deed ik een twee uur durende show met Dick Macey en aansluitend liep ik dan snel een rondje door de stad, om te luisteren wie er allemaal afgestemd waren op het kanaal. Destijds hadden veel kledingszaken de radio aan staan.”

Opkomst van house

“Daarna kwam ik in contact met Boy Eysbroek (BC Boy). Boy was lichtjockey in een buurthuis in Buitenveldert (BOC), wat bekend stond om zijn goede feesten op een zondagmiddag. Er stond in dat buurthuis het meest vette soundsystem van alle clubs in Amsterdam. Ik was in die tijd bezig om in Amsterdam voet aan de grond te krijgen als dj. Ik draaide in toonaangevende clubs als de Bios en de Bebop. Dat was de grootste club. Nog voor de Escape opende. In de Bebop heb ik de geboorte van de house meegemaakt. Dat was al in 1984, lang voor de 'summer of love' in 1988, waar de house door een wat breder publiek werd geaccepteerd. Een aantal jaren daarvoor had ik de geboorte van de hiphop al meegemaakt en nu kwam ineens de house. Platen zijn een gegeven, maar hoe je de jus brengt, is wat je er zelf in stopt als dj. De Bebop was wel een commerciële tent, dus ik bouwde de avond op met platen van bijvoorbeeld Mai Tai en Simple Minds en draaide pas in het laatste uurtje een paar houseplaten. De opkomst van de house was voor mij een aparte ervaring, zeker vanwege het feit dat ik ontslagen werd, omdat ik house en hiphop draaide. Pionieren klinkt dan wel groots, maar juist onder pioniers vallen de meeste klappen. Ik was heel de tijd vooruit aan het kijken, aan het zoeken naar nieuwe impulsen, muziek filteren en kijken wat qua energie op de dansvloer paste. Als dj ben je progressief, maar voor clubeigenaren gaat die ontwikkeling vaak te snel. Voor mij was het een uitdaging om ook in een commerciële club bezig te zijn met het brengen van credible muziek. In de buurthuizen kon ik volop experimenteren en kwamen de nieuwste hiphop dingen voorbij. Ik heb daar ook veel dj's langs zien komen, die later een rol zouden spelen in de house. Zoals Marcello en Dimitri.”

Nederlands kampioen mixen

In 1988 pakte Guan de eerste plaats tijdens de nationale kampioenschappen live mixen, ook wel bekend als DMC. Op het wereldkampioenschap eindigde hij op een eervolle derde plaats. Guan over DMC en zijn belevenissen op het WK in Engeland: "In 1987 deed ik al mee met DMC, Orlando Voorn was toen mijn grote 'concurrent'. Orlando was geen club-dj, maar wel iemand met heel sterke technische skills. Ik zag hem niet als concurrent, want ik heb een heel andere definitie van concurrentie. Ik raak juist geïnspireerd door iemand die goed is, zoals Orlando. In 1987 waren we samen bezig elkaars set te updaten, want het ging ons erom om het algemene level omhoog te brengen. In 1987 won Orlando Voorn DMC en in 1988 pakte ik zelf de eerste plek. In maart 1988 mocht ik daarom naar Engeland als vertegenwoordiger van Nederland op het WK. Ik ontmoette en zag daar allerlei grootheden uit de muziek. James Brown kreeg er een award. Babyface was er. Maar ook Big Daddy Kane, Mantronix en Public Enemy. Allemaal zag ik ze achter in de coulissen." Wereldkampioen zou Guan nooit geworden zijn op dat WK in Engeland. Hij legt uit waarom. "Cash Money (Jerome Hewlett, red.) zou sowieso wereldkampioen zijn geworden. Hij deed dingen waarvan zelfs ik dacht: "Hoe doet ie dat?" Ik ging ervan uit dat hij zou gaan winnen, maar het werd wel geconditioneerd door de organisatie. Zo moesten ik en de andere deelnemers mixen op een mengpaneel, waar ik nooit op had gemixt, maar Cash Money nam zijn eigen mengpaneel mee. Hij was absoluut de beste en zou toch wel hebben gewonnen, maar hij had absoluut een voorsprong, doordat hij zijn eigen mengpaneel mocht gebruiken."

Amerika

"Op het einde van mijn set op het WK deed ik een freestyle. Toen kwam ik met de rap: "Cash Money, motherfucker, Cash Money!". Ik disste hem. Het was op de gok hoor, maar hij waardeerde het wel en kwam met een heel mooi antwoord terug. Door dit soort 'rare' trucjes werd ik uitgenodigd door een lid van de jury om in Amerika dj battles te gaan doen. Dat lid van de jury was de Amerikaanse manager van alle hiphopgroepen uit Rush Management. Zij hadden artiesten onder contract staan zoals Jungle Brothers, LL Cool J en A Tribe Called Quest.

Zo kwam ik in Amerika terecht, in het hol van de leeuw. In de jury zaten mannen als Will Smith, Grandmaster Flash, MixMaster Ice, Cut Creator (LL Cool J), Ice T, Red Alert en Mr.Mixx (2live Crew) De Hosts waren Flava Flav en Biz Markie. Artiesten waarvan ik platen kocht, die stonden ineens tegenover me tijdens de dj battles. En ik won van ze. Ik haalde in de finale, waar ik 2e werd. De winnaar was DJ Scratch. Dat was voor mij een droom die waarheid werd en die tijd in New York heeft een basis gelegd voor vriendschappen. Helaas moest ik terug naar Nederland, omdat ik geen Green Card (Amerikaanse verblijfsvergunning, red.) kreeg. Maar ik heb in Amerika wel een uitgebreid en uniek kijkje in de keuken gehad. Ik heb daar gezien hoe de grote artiesten werkten en dat heeft me als artiest en als mens verrijkt.”

King Bee met v.l.n.r. Phryme, All Star Fresh & BC Boy

Todd Terry

“In 1988 kwam ik terug uit New York. Ik zat in een flow, genoot van mijn tijd in New York en ik ging daar ook naar allerlei clubs toe. Je had ook de geboorte van de befaamde Todd Terry-sound, dat was een mix tussen hiphop en house. Zijn beats waren super hard. Met zijn sound en platen keerde ik terug naar Nederland en ging ik draaien in de Waakzaamheid, een club in Koog aan de Zaan. Eelco Anceaux was

daar de bedrijfsleider. Ik had veel platen meegenomen uit Amerika, waaronder ook veel promo's. Ik wou in de Waakzaamheid muziek van Todd Terry draaien, en andere platen met die energie. Maar in de Waakzaamheid was het publiek vooral muziek van Simple Minds en dergelijke gewend. Toch werd de house die ik draaide wel goed opgepakt. Mensen gingen uit hun dak." De liefde voor muziek en draaien is onverminderd groot bij Guan. "Ik hou van *the art of dj-ing*. Ik waag het om een dansvloer af en toe leeg te draaien. Dat klinkt als iets heel vreemds, maar ik werk in de horeca. En je moet als club natuurlijk ook omzet draaien. Daarom moet je soms een kutplaat tussendoor draaien, om wat spanning op de bar te krijgen." Als dj luistert Guan met name naar de energie van een plaat. "Ik luister niet specifiek naar nummers, maar wel naar de energie van nummers. Kraftwerk is bijvoorbeeld heel goed geweest in het technisch neerzetten van sterke songstructuren. De overgangen en de *bridges* zitten heel goed in elkaar. Zo hou ik ook van muziek. Als het goed is is het goed. *The song gotta be strong.*"

Back By Dope Demand

Terug in Nederland richtte Guan in 1989 King Bee op. De eerste plaat was Party People in the House, waarna een jaar later Back By Dope Demand volgde. "Het idee kwam om King Bee vorm te geven. Ik wou zelf met muziek uit komen en eind jaren '80 had je net de aan populariteit winnende kruisbestuiving tussen hiphop en house, namelijk de hiphouse. Een klein label (Torso Dance) durfde het aan om het uit te brengen. Let's Take It Home was het allereerste nummer van King Bee. De tweede single, Party People in the House, nam ik op bij Boy thuis. Ik kende hem al heel lang en we werkten al samen, daarom wou ik hem ook bij King Bee hebben. Boy is destijds belangrijk geweest voor mijn muzikale ontwikkeling. Later haalde ik ook Phryme (Armand Corneille) erbij als rapper. Ik maakte eerst de platendeal rond en daarna ging ik mensen erbij zoeken om de bezetting van King Bee rond te krijgen. Ik had energie en inspiratie en dacht ook na over hoe het we naar buiten moest treden met de muziek. Marketing en *branding* vond ik belangrijk. Van Back By Dope Demand wou ik eerst een white label uitbrengen, zodat niemand wist waar het vandaan kwam. Back By Dope Demand was oorspronkelijk een B-kant. Ineens werd de plaat opgepikt. De eerste keer dat ik hem in een club hoorde, was bij Dimitri in de RoXY. Hij

draaide die white label. Dat kwam voor mij als een totale verrassing, omdat Dimitri helemaal into house was.” Back By Dope Demand is geïnspireerd op een track van de Amerikaanse rappers van Tuff Crew. Guan zegt hierover: “Ik wou Back By Dope Demand dusdanig maken, dat het qua gehoor en spectrum heel mooi en helder klonk. Ik gebruikte daar een template voor, namelijk My Part Of Town van Tuff Crew. Sommigen vinden dat niet origineel, maar daar heb ik maling aan. De track van Tuff Crew klonk heel vet, maar ik wou het nog vetter laten klinken. Zodoende is Back By Dope Demand ontstaan.”

Madonna

Back By Dope Demand knalt hoog de Top 40 in en komt pas tot stilstand op plek vier. King Bee beleefde hoogtijdagen en stond zelfs in het voorprogramma van popkoningin Madonna. “In het zomerseizoen draaide ik op Mallorca. Alex van Oostrom nam me al aan om in de Bebop en Bios te draaien en gaf me ook de kans op Mallorca te draaien. Alex draait nog steeds en is ook nog altijd vooruitstrevend als dj. Ik ben blij dat hij me toen de gelegenheid gaf om te draaien, want je hebt altijd iemand nodig die in je gelooft. Ik draaide op Mallorca in BCM en een andere club. Dat deed ik een aantal jaren. Toen ik de zomer van 1990 op Mallorca was, kreeg ik een belletje of fax, waarin we gevraagd werden of King Bee het voorprogramma wou doen voor Madonna. Ik vroeg daarop DJ Gizmo (Ferry Salee) om mijn gigs op Mallorca over te nemen en toen heb ik die show gedaan. Ik stelde een heel team samen om een mooie show neer te zetten. Mijn nichtje Michele deed mee. Phryme was de MC en BC Boy fungeerde als dj en engineer. Als dansers hadden we Kenny, Vincent en een paar Engelse dansers. Het was een hele uitdaging, want we hadden maar één hit en moesten een half uur vullen. Maar we hebben er een toffe show van gemaakt.”

Let's Get Busy

Een minder bekende plaat in Nederland is Let's Get Busy uit 1990. De track van Clubland featuring Quartz introducing King Bee pakte de nummer één positie in de USA Billboard Dance Charts. Het betrof een samenwerking tussen King Bee en de producers van SNAP. Guan vertelt over deze bijzondere samenwerking: “Ik kreeg een aanvraag van een platenmaatschappij of we met de producers van SNAP wilden

samenwerken. Ze hadden het project Clubland en ze wilden een remix van Mr. Lee's hit Get Busy maken. We werden gevraagd of wij daar de lyrics bij wilden maken. Mochten we met het producersduo van SNAP de studio in. Ze hadden daar in Duitsland een heel koninkrijk opgebouwd en waren een geoliede hitmachine.”

Capella

In 1994 schreef Guan tracks van Cappella. Het Italiaanse avontuur leverde een paar wereldhits op en een leuke anekdote. “Ik heb meegeschreven aan een paar tracks van Cappella. Destijds was ik manager van MC Fixx It (Ricardo Overman), de originele rapper van eurodance-act Twenty 4 Seven. We kregen een aanvraag van de Italiaanse platenmaatschappij Media Records, omdat Fixx It al eerder met hun had gewerkt. Net als SNAP is ook Cappella een producerscollectief. We kregen de nummers doorgestuurd en schreven daar onze teksten op. We haalden een grapje uit met de tekst van Move On Baby. Net als Duitsers zijn ook Italianen fonetisch met tekst, dus ik heb onze namen erin verwerkt. Dat hoor je in de eerste paar regels. *“Back on track. It's me yeah, and I fixed it. I proved my point, now we mix it. Yeah the A double L star, fresh and I got together. To make the track flow better.”* Dat was wel een leuk grapje, haha. Uiteindelijk hebben we voor drie singles de teksten geschreven: U & Me, Move On Baby en Move Your Body van Anticappella. Die Italianen hebben het wel slim gespeeld, want we hadden een contract gesloten voor één nummer en daar hebben ze uiteindelijk drie nummers van gemaakt.”

Trip To India

1995 startte met een prima remix samen met Eric Nouhan, die zijn muzikale visie los liet op Back By Dope Demand en die remix omdoopte tot Trip to India. Guan is nog altijd heel tevreden over die remix. “Ik vind dat nog steeds een *masterpiece*. Als je het nummer in zijn geheel beluistert, dan hoor je een heel verhaal. Het is meer dan alleen een goede songstructuur. Eric Nouhan heeft een beetje leffield-achtige ideeën over dingen. Zijn melodielijnen klinken altijd heel lyrisch en het sitargeluid vond ik een mooie invalshoek. Het was prettig om met Eric te mogen werken.”

It's Gonna Be Allright

In hetzelfde jaar als Trip To India scoorde Guan met een hitgevoelige remix van Deep Zone – Its Gonna Be Allright. Veruit de beste remix van een stevig rijtje remixen op de dubbel twelvetwe inch, die uit kwam op Outland Records. Guan vertelt: “De melodielijn zat niet in het origineel, die heb ik zelf bedacht. Er stonden twaalf mixen op een dubbele twelvetwe inch en mijn versie werd degene die op de radio en in de iT werd gedraaid. Daar was het een grote hit.” Guan ging destijds aan de slag met het remixproject, aan de hand van a capella's van de zangeres van Deep Zone. “Ik kreeg de a capella binnen en de stem van zangeres Ceybil Jefferies sprak me enorm aan. Ze zong soms tegen het valse aan, maar met heel veel emotie in haar vocalen. De tekst sprak me ook heel erg aan. Ik hou van die positieve *messages* in de muziek. Ik zat de hele dag de a capella te luisteren en ik kreeg steeds weer kippenvel. Met mijn remix koos ik voor een Amerikaanse garage-achtige sound, maar dan met *euroflavour*. Ik heb er ook gelaagde breakbeats onder gezet. Het was mijn ambitie om een cross-over hit te maken en dat is geweldig gelukt. Ik was achteraf niet eens heel erg verbaasd, dat mijn remix zo goed werd opgepikt. Op het moment dat ik klaar was met de track wist ik al dat het hitpotentie had. Het had zelfs een grotere hit kunnen worden, maar men had er niet op geanticipeerd dat de vraag zo groot zou zijn. Het had zeker top tien kunnen worden, maar Outland Records was een relatief klein platenlabel en als de vraag naar een titel te groot werd konden ze dat helaas niet aan.” Zo scoorde Guan zes jaar na Back By Dope Demand weer een hit, maar nu met een regelrechte clubhouse klapper. “Ik wilde graag in meerdere muziekstromingen nummers maken, die iconisch waren. Back By Dope Demand wordt na al die jaren nog altijd gedragen door een groot publiek en met Deep Zone zag ik hetzelfde gebeuren. En commercieel heb ik gescoord in de samenwerking met Cappella. *What's next?*”

Skills

In een interview met VPRO's 3 Voor 12 vertelde Extince onlangs: “Je had All Star Fresh, hij was de eerste die overzees ging met z'n skills. Hij was gewoon de man, dat was me meteen duidelijk toen ik van Brabant naar Amsterdam kwam. Voordat hij met King Bee een grote hit scoorde was hij als dj al *legendary*.” Geconfronteerd met deze woorden van

Extince, vertelt Guan: “Okee, dat had ik nog niet gelezen. Ja, ik voel me vereerd om dat van hem te horen. Het getuigt van de liefde die Extince voor mij heeft. Ik zeg het zo specifiek, omdat dat termen zijn die bijna niet gebruikt worden in de business. Daar gaat het om respect en *swag*, maar ik heb weinig met die *street credibility* en dergelijke. Ik weet hoe de straat werkt. Ik kom uit alle lagen. Een bepaalde manier van hoe ik in het leven sta, blijkt uit de woorden van Extince. Ik ben altijd supporter geweest van mensen die dingen durven te doen. Als ik merk dat de ambitie bij iemand hoog is en ook om de juiste redenen hoog is, dan zal ik hem supporten. Dat zijn de dingen die voor mij essentieel zijn. Peter Kops (Extince) kende ik ook al voordat hij in 1987 met The Milkshake Rap kwam. Ik heb veel jongens achter de schermen gesupport en zo deed ik dat ook bij hem. Het is leuk om van de *next generation* erkenning te krijgen. Ook Brainpower heeft dat gedaan in zijn nummer Old Skool Eer, waarin ik ben ik gefeatured. (*“DJ’s leer je les, begin bij de A van All Star Fresh”*) Dat vind ik wel leuk. Hiphop, house en dance zijn onderdeel van een relatief nieuwe cultuur, waarin het kennen van de historie nog zijn werking moet zien te krijgen. Je wordt als artiest in de dance eerder afgeschreven, het moet allemaal jong en cult zijn. Maar ook in de hiphop en de house is het zo: des te meer ervaring je hebt, des te meer je te melden hebt. *Know your history! If you know where you are coming from, you know where you are going.*”

Eindquote

“Mijn voldoening met draaien haal ik uit het feit, wanneer ik iemand op de dansvloer de avond van zijn leven kan bezorgen. Dan is mijn missie als dj geslaagd. Daarvoor doe ik het. Het draait niet zozeer om mij, maar wel om de dingen die ik kan brengen via mijn handen. DJ'en is anno nu de nieuwe kerk geworden. Ik heb er wel voor gevochten om daar te geraken. Zolang ik de liefde voor de muziek blijf houden wil ik gewoon creatief bezig zijn en met leuke mensen samenwerken.”